

TÖRTÉNELEM

Magyarirtás 2.

(Folytatás az előző számból)

Az tény, hogy a magyar férfiak „likvidálása” mellett németek és más népcsoportok közül sokan áldozatai lettek a vérengzéseknek. Míg 1940 előtt Bánság lakosságának 30-40 százaléka sváb-német nemzetiségű volt, addig a háború végén eltűntek a szépen kiépített falvaikból, városaikból. Akik korábban nem menekültek el szülőföldjükéről, azokat a partizánok összeterelték és gyűjtőtáborokba vitték. A foglyok kegyetlen állapotok közé kerültek. Betegségek, éhínség, terror felezte meg létszámukat.

Egy rokonom fiatal kölyökként került a bánsági Topolya mellett felállított táborba. Szerencsére ő megúszta, de számtalan hasonszőrű gyerek odaveszett. A rokon – felnőttkorában, kint Németországban – elmondta, hogyan vadásztak rájuk a láger őrei. Élelmet alig kaptak. A gyerekek – éhségük csillapítására – a táborhoz közel eső földekről igyekeztek egy-egy cukor- vagy marharépat beszerezni. Az örök ugyan kiengedték őket, de amint a „zsákmányt” megkaparintották, minden szánalom nélkül, mint a nyulakra, vadászni kezdtek rájuk. Gyilkosaik egy-egy találat után hangoosan röhögtek. A legyilkolt kölyköket azok a társaik ásták el, akik megmenekültek a golyózáporból. Némelyik áldozat szájában ott maradt a befalt répadarabka – mesélte a rokonom. Ezeket az eseményeket, mint a magyar férfiak irtását sem jegyezte fel senki. Csak az érintett rokonok elbeszélése nyomán maradtak fenn adatok. Mindenesetre érthetetlen *Glatz Ferenc* és a feltáró bizottság egyoldalú és igencsak kurta tájékoztatója. Mint Magyarország vezető történészei

egyikének tudnia kell, hogy a krónikákat a győztesek írják, vagy nem írják. Éppen ezért ajánlatos a szájhagyományokkal is foglalkozni, azok nem hazudnak! *Glatz Ferenc* történetszemléletű tudományos előadásokon, nyilvános fórumon gyakran felhívja hallgatói figyelmét, vagy éppen a Rubikon, vagy más szakfolyóiratban tesz tudományos kijelentéseket: „*Én a toleráns történetszemléletnek vagyok a híve, s elvárom, hogy a történésszel szemben is toleráns legyen a társadalom*” hangoztatja. Nos, ha már a toleranciánál tartunk: a vajdasági vérengzések feltárására minden mondható, csak tolerancia nem. Inkább a kegyeletsértés jellemzi! Semmibe veszi az áldozatok iránti tiszteletet – akiknek porhüvelyei még valahol jel-telen sírokban vagy a falvak dögtemetőiben nyugosznak. Semmibe veszi a leszármazottak érzéseit, akik az idő távolságából is várnak arra, hogy tisztességesen elhantolhassák apjuk, nagyapjuk maradványait, és hogy emberhez méltó emlékhelyet állítsanak nekik!

Deák István, Dortmund